

til, at Bevillingen er fratagen Vedkommende, saa at der ikke kan opstaa nogen Tvivl derom, og ingen farlige Følger komme deraf; der er kun den Mulighed, at en Domstols Afgjørelse kunde blive kuldkastet af Lovgivningsmagten. Jeg for mit Vedkommende er ikke en saa stor Stofjurist, at jeg vilde anse dette for en stor Ulykke, naar der ikke derved i Realiteten sker nogen Ulykke, men jeg veed nok, at der er mange Jurister, som ere imod det Princip. Jeg for mit Vedkommende, og jeg tror ogsaa de øvrige Forslagsstillere, ville forøvrigt være tilbøjelige til at gaa ind paa en Forandring i denne Bestemmelse. Naar den høitærede Minister vilde give Tilfagn om, at han i slige Tilfælde, hvor Bevillingen var berøvet en Mand ved Domstolene, vilde gaa ind paa at give Bevillingen, skulde vi ikke have Noget imod at forandre § 2 derhen, at det overlades til Indenrigsministeren i saadanne Tilfælde at udstede en ny Bevilling, men saalange man ikke har Haab om, at den høitærede Minister er tilbøjelig til at modtage Loven med en saadan Tilføining, have vi Forslagsstillere, ikke kunnet stille os anderledes, end vi have, naar vi vilde opnaa vort Niemed. Overhovedet skal jeg endnu til Slutning blot tilføie, at hele Banstøreligheden hidrører fra Lovgivningsmagten selv, nemlig fra Loven af 1873. I Jærend denne Lov udfom, skete det ofte, at Indenrigsministeriet benyttede den Bevillingsmyndighed, det havde, nemlig efter Loven af 1857 § 98, til at raade Bod paa Feiltagelser, der vare skete fra Dørighedens Side med Hensyn til, at Afstandsbestemmelsen ikke var iagttagen. Der forekom mangfoldige Tilfælde af den Art, hvor Indenrigsministeren gav en Bevilling til at fortsætte en Næringsvei, der var anlagt paa et Sted, hvor det strengt taget efter Afstandsbestemmelsen ikke var berettiget at have denne Næringsvei, men i 1873 gif man hen og ophævede denne Indenrigsministerens Bevillingsmyndighed, og for de ulykkelige Stæder, hvis Uoverensstemmelse med Afstandsbestemmelsen i Loven af 1857 endnu ikke var opdaget, kom Sagen saa til at staa paa den Maade, at Indenrigsministeren maatte erklære sig renonce og sige: Jeg kan, efterat Loven af 1873 er udkommen, ikke længere give Bevilling, som gaar ud paa at ophæve Afstandsbestemmelsen; jeg skaar hjælpeløs ligeoverfor dette Tilfælde. Derfor have vi fundet, at Lovgivningsmagten var den eneste Faktor, der kunde sætte sig i Bevægelse, og det har foranlediget os til at fremkomme med nærværende Lovforslag, som vi meget maa tilraade det høie Thing at hjælpe os med at faae gennemført. Men siden der fra forskjellige Sider er yttret Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtig, at Lovforslaget gif igjennem i den Skikkelse, hvori det foreligger, tror jeg ikke, at jeg taler imod de ærede Forslagsstilleres Ønske, naar jeg vil henstille, at Sagen henvises til et Udvalg, og

da Udvalget for Andragender, som det her under Diskussionen er oplyst, allerede har foreliggende Tilfælde, der omtrent dreie sig om det samme Emne, og dette Udvalg saaledes allerede har haft Leilighed til nogenlunde at sætte sig ind i Sagen, vilde jeg finde det praktisk rigtig, om nærværende Sag blev henvist til Udvalget for Andragender.

Formanden (Rabbe): Spørgsmaalet herom vil jo komme til at foreligge senere.

Indenrigsministeren (Stekel): Jeg maa tilstaa, at de Udtalelser, vi hørte af den ærede sidste Taler, overraskede mig noget. Dette Lovforslag skylder jo et ganske enkelt Tilfælde sin Tilværelse, hvorfor det ogsaa af Ordføreren for Forslagsstillerne (Hummeluh) blev betegnet som en Veilighedslov, men den Udstrækning, som det forekommer mig, at den ærede sidste Taler vil give Loven, vil sære til, at den bliver til meget Mere end en Veilighedslov; thi den vil da ikke blot angaa de Tilfælde hvor en Næringsdrivende paa Grund af sit, jeg vil sige, udflydelige Ubehjendskab med Realerne om Afstandsbestemmelsen i Loven af 29de Decbr. 1857 er kommen i den uheldige Stilling at være i Besiddelse af et Næringsbevis, som ikke efter Lovens Bestemmelse i saa Henseende burde være ham meddelst, men ogsaa det Tilfælde, hvor han ikke paa nogen lovlig Maade kunde have faaet Næringsbevis, bl. A. af personlige Grunde. Jeg ser dog ikke, at der er nogen Rimelighed for at bestemme, at en Person, der efter den bestaaende Lovgivning er fuldstændig uærdig til at faae Næringsbevis, f. Ex. paa Grund af at han har været i Luathuset eller af andre Grunde, skulde, dersom han ved Mangel paa Agtsomhed fra Dørighedens Side eller ved selv at skjule sit Forhold haade faaet Næringsbevis, fremdeles, naar det senere blev estervist, at han ikke burde have haft det, kunde vedblive at være i Besiddelse deraf, efter at hans Mangel paa Adkomst dertil var bleven opdaget. Det forekommer mig, at det vilde være aldeles urigtigt. Jeg vilde have anset det for muligt at forhandle om det foreliggende Lovforslag under nogen Hensyntagen til det uheldige Forhold, hvori en uskyldig Person, der ippvrigt haade de personlige Betingelser, kan være kommen ved, at der har fundet en Uagtsomhed Sted i et saadant Tilfælde, men jeg haade da rigtignok paa ingen Maade tænkt mig, at det skulde være Meningen, at Loven ogsaa skulde angaa saadanne Tilfælde, hvor Vedkommende haade manglet de personlige Betingelser for at faae Næringsbevis. Jeg kan da heller ikke se, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkrets (Suel) har Ret i, at det ene og alene er Dørighedens Pligt at vaage over, at Lovgivningens Bestemmelser i saadanne Tilfælde overholdes. Nei, det er sandelig ogsaa enhver Borgers Pligt at kjende Lovens Bestemmelser, i Særdeleshed naturligvis